

Audrey Carlan

Onvoorwaardelijke overgave

Deel 4 van de *Yoga Girl*-serie

ISBN 978-90-225-8437-8
ISBN 978-94-023-1109-9 (e-book)
NUR 302

Oorspronkelijke titel: *Limitless Love*
Oorspronkelijke uitgever: Waterhouse Press, LLC
Vertaling: Jeannet Dekker
Omslagontwerp: Baqup
Omslagbeeld: Shutterstock
Zetwerk: Mat-Zet bv, Soest

© 2017 Waterhouse Press, LLC. All rights reserved.
© 2018 Nederlandse vertaling Meulenhoff Boekeryj bv, Amsterdam

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Voor mijn zus, **Denise Pasion**,

de vrouw die me leerde
van goede boeken te houden,
dat je best mag huilen bij een film,
dat zussen elkaars beste vriendinnen zijn,
dat je altijd je hart moet volgen,
en nog heel veel meer.

Ik hou onvoorwaardelijk van je.

Opmerking voor de lezer

In de vorige delen in deze serie speelden yoga en chakra's een rol. Het verhaal van de geliefden in dit deel draait vooral om het hartchakra, volgens mij het belangrijkste chakra, en daarom ligt de nadruk deze keer op de leer van de chakra's. De studie hiervan vormde een officieel onderdeel van The Art of Yoga, de opleiding die ik aan het Village Yoga Center in het noorden van Californië heb gevolgd. Alle feiten over de chakra's zijn van mijn hand, en gebaseerd op inzichten en ervaringen die ik heb opgedaan tijdens urenlang studeren en onderzoeken.

Ik hoop dat dit boek je meer kan leren over het hartchakra. Als je weet hoe je het kunt openen en open kunt houden, zul je in je dagelijks leven altijd worden geleid door liefde en vriendelijkheid.

Namasté,
Audrey

1

~

Het hartchakra is het vierde van de zeven grote chakra's in het lichaam. Dit chakra staat voor ons vermogen tot liefhebben, voor de kwaliteit van onze liefde en voor de liefdes uit ons verleden en onze toekomst.

Monet

‘Er is geen liefde zonder pijn, want zonder pijn kunnen we de schoonheid van de liefde niet kennen,’ zei ik vanuit mijn doorgestikte leren fauteuil. Ik sloeg mijn benen over elkaar en keek over de rand van mijn bril naar de man die tegenover me zat.

Hij slaakte een zucht, leunde met zijn brede schouders tegen de rugleuning van de bank en strekte zijn armen. Een behoorlijk open gebaar voor iemand die zo afgestompt was. ‘Dat is een diepe, dokter.’

Ik glimlachte flauwtjes, legde mijn schrijfblok op mijn bo-

venbenen en leunde naar voren, zodat ik mijn ellebogen op mijn knieën kon planten. ‘Alle dingen in het leven hebben een natuurlijk evenwicht, yin en yang. Dat geldt voor liefde, pijn, vreugde en verdriet. Het universum lijkt die dingen als vanzelf in balans te brengen.’

Hij maakte een schamper geluidje. ‘O ja? Geldt dat ook voor mijn vrouw die vreemdgaat?’

‘Hoe zie je dat zelf?’ Ik beet op de binnenkant van mijn wang om te voorkomen dat ik vanuit mijn hart reageerde. Ik had ooit in dezelfde situatie gezeten als mijn patiënt en wist hoeveel pijn dit deed, maar als zijn therapeute moest ik begrip tonen, niet met hem meehuilen. Als ik meeding in zijn gevoelens sloegen we allebei een donker kronkelpad in dat naar verdriet voerde.

Hij trok een boos gezicht. ‘Dat ze het vroeg of laat op haar bordje krijgt?’

‘En je denkt niet dat haar zomaar verlaten, zonder er zelfs maar over te praten, haar geen pijn doet?’

‘Vast niet. Ze heeft met mijn beste vriend geneukt.’

Zijn woorden voelden als talloze ijspegeltjes op de blote huid van mijn armen. Ik probeerde de droogte weg te slikken die opeens mijn mond vulde.

Dit is niet jouw leven, Mo. Laat je reactie niet kleuren door je eigen ervaring.

‘Dat is vast niet gemakkelijk te verwerken,’ zei ik vol begrip.

‘Zeg dat wel.’ Dave klemde zijn kaken op elkaar en keek even over zijn schouder. ‘Ik weet niet eens goed wat ik hier doe.’

Dat trok mijn aandacht. ‘Dat weet je wel.’

Hij schudde zijn hoofd en legde zijn beide handen op zijn knieën. ‘Hoe kan ik haar ooit opnieuw vertrouwen? Met mijn beste vriend.’ Hij wreef over zijn kin. Het geluid van zijn eeltige handen over zijn stoppelige kaak riep een ongewilde herinnering op. Kyle had altijd op precies dezelfde manier over zijn kin gewreven als hij iets te verbergen had. En er was gebleken dat hij heel veel te verbergen had gehad, waarvan het ergste nog de langdurige verhouding met mijn jongste zus was geweest.

Mo, dit gaat niet over jou. Laat het los...

Ik ademde langzaam in en weer uit en gaf Dave en mezelf een minuutje om bij te komen.

‘Ik hoopte dat ik me beter zou voelen als ik het hier allemaal zou vertellen. Als ik al die ranzige details met een professional zou delen,’ zei Dave snerend. Hij peuterde aan zijn nagel.

‘En is dat ook zo?’

Hij schudde zijn hoofd. ‘Nee, helemaal niet. Ik ben nog steeds woedend. Heel erg woedend. Ik weet niet of ik ooit over haar verraad heen kan komen.’ Zijn kaak verstrakte en hij vervolgde: ‘Denkt u dat dat kan? Dat je over zoiets heen kunt komen?’

Nee. Dat dacht ik niet, maar ik wilde het wel heel graag. Ik wenste met heel mijn hart dat mijn eigen omstandigheden anders waren. Dat ik anders was geweest. Beter. Een betere echtgenote, moeder, vriendin voor mijn man. Dan had hij me misschien niet laten zitten. Dan had mijn zusje misschien niet de perfecte ontsnapping geleden uit een leven dat hij niet wilde. Met een vrouw die hij niet wilde. Met een kind naar wie hij niet eens kon kijken.

Ik bande alles waar ik spijt van had uit mijn gedachten en toverde een glimlach op mijn gezicht. Ik keek met zo veel mogelijk vriendelijkheid en medeleven als ik kon opbrengen naar mijn cliënt en loog. Ik loog, omdat het op dit moment mijn taak was om objectief te zijn. ‘Alles kan. Dat denk ik.’

Wat een liegbeest was ik.

Ik deed dit werk al jaren en had verraad en bedrog in alle soorten en maten gezien. Door mijn eigen ervaring beschouwde ik mezelf als een expert op dit gebied, en hoewel ik tot het besef was gekomen dat je een ander uit liefde misstappen kon vergeven, wist ik ook dat vergeten niet altijd mogelijk was. Ik was het zeker niet vergeten. In mijn dromen werd ik nog altijd gekweld door het vertrek van Kyle. Soms voelde het alsof hij een deel van mijn hart had meegenomen en het voor altijd kapot had gemaakt. Als dat inderdaad zo was, dan had ik nu een gat in mijn hart. Kon ik ooit weer echt van iemand houden?

Mijn telefoon maakte een geluidje om aan te geven dat ons uur erop zat. Ik had niet voor een zoemer gekozen, maar voor zacht tinkelende belletjes. Die stoorden veel minder en joegen de patiënt niet zo op.

‘Onze tijd zit erop, Dave. Als je na deze eerste sessie verder wilt gaan, kunnen we een vervolgspraak maken.’

‘Denkt u dat u me kunt helpen?’ Hij stond op en vouwde zijn handen voor zich over elkaar.

Ik stak een hand naar hem uit, zodat hij die kon schudden.

Ik antwoordde, eerlijk en vol overtuiging: ‘Ja, ik denk dat ik je kan helpen.’

Dave knikte en haalde met een zucht zijn vingers door zijn bruine haar. ‘Goed, hoe gaat het nu verder?’

Hij was in elk geval bereid om hulp te zoeken. Wie had dat kunnen denken? Als we eenmaal hadden blootgelegd waarom zijn vrouw hem had bedrogen en wat zijn gevoelens waren, konden we misschien naar een verzoening toewerken. Het eerste half jaar na het vertrek van Kyle was ik die hoop blijven koesteren, maar elke situatie is anders. Ik geloofde nog altijd in de liefde, maar ik wist alleen niet of ik ooit nog van iemand zou kunnen houden.

‘Je kunt bij de receptie in de hal een afspraak maken voor een volgende sessie. De receptioniste vertelt je hoe het verder gaat. En Dave?’

Hij bleef staan, met de deurknop in zijn hand.

‘Het wordt na verloop van tijd gemakkelijker. Dat kan ik beloven.’ Dat was ook zo. Elke dag ontdekte ik iets nieuws waar ik blij van werd. Mijn dochter. Mila, mijn beste vriendin op wie ik altijd kon vertrouwen. De yoga waarmee zij me had laten kennismaken. Mijn hobby. Ja, ik had van alles in mijn leven wat me vreugde bracht.

Hij deed even zijn ogen dicht. Het zag eruit alsof hij opgelucht was. ‘Dank u, dokter. Dus tot over een week of twee?’

Ik knikte. ‘Ja. Ik ben er voor je zo lang als je me nodig hebt.’

Dave vertrok en ik zocht mijn spullen bij elkaar. Mijn telefoon, die boven op mijn agenda lag, ging over.

‘Hé gek mens, eten we vanavond nog samen?’ vroeg ik.

‘Natuurlijk. In mijn leven verschijnt eten niet zomaar vanzelf.’ Mila maakte een overdreven, schamper geluidje.

Ik lachte en drukte de telefoon tegen mijn oor terwijl ik mijn schrijfblok en laptop in mijn tas stopte. ‘Komt Atlas ook? Lily wil hem heel graag zien.’ Alleen al de gedachte aan mijn hummeltje maakte me aan het glimlachen.

‘O ja. Lily heeft me duidelijk gemaakt dat Atlas niet langer prins van het Land van de Geheime Tuin kan zijn als hij niet mee-eet. Toen ik dat tegen hem zei, werd hij helemaal sentimenteel. Watje.’ Haar stem klonk speels en dat was heerlijk om te horen.

Sinds Mila en Atlas vorig jaar een setje waren geworden was mijn beste vriendin gelukkiger dan ik haar ooit eerder had meegemaakt. Ze kibbelden nog altijd als een stel dat al eeuwen getrouwd is, maar voor hen werkte dat. Ze lieten zich geen van beiden de kaas van het brood eten en dat kan alleen goed gaan als je liefde en respect voor elkaar toont. Op een dag hoopte ik dat ook te kunnen vinden, maar natuurlijk moest ik daarvoor dan wel meer doen dan alleen werken, voor Lily zorgen en naar yogales gaan. Ik slaakte een zucht omdat ik wist hoe klein de kans was dat ik ooit weer op zoek zou gaan naar een partner.

Ik richtte mijn aandacht weer op mijn vriendin. ‘Ik moet Lily maar eens leren dat je mensen niet zomaar mag dreigen met dingen die je niet waar kunt maken.’

Mila grinnikte. ‘Ik weet het niet, ze lijkt het te menen. Ja toch, lieverd?’

‘Hoi mama!’ brulde mijn meisje door de telefoon.

Ik lachte toen ik aan het blije gezichtje van mijn dochter dacht. ‘Heeft tante Mila je vandaag verrast door je op te halen van de crèche?’

‘Ja-ha, en ze had een verrassing voor me!’

‘Is dat echt waar?’

‘Anders zeg ik het toch niet?’

Ik lachte en wuifde naar de receptioniste en naar Dave, die bezig was een afspraak te maken. Het belletje van de lift klonk

en ik stapte in. Vanavond stond het geluk aan mijn kant. Als je een praktijk op de twintigste verdieping van een kantoortoren in hartje San Francisco had, stond je doorgaans veel langer op de lift te wachten.

‘Ja, maar die krijgt ze pas na het eten,’ bevestigde Mila.

‘O, dan heeft tante Mila vast iets lekkers voor je.’

‘Jaaaa!’ Ik hoorde Lily in haar handen klappen.

‘Ik zie je straks thuis. Je hebt nog steeds een sleutel, hè?’

Aan de andere kant van de lijn maakte Mila een gorgelend geluidje. ‘Mo, ik ben pas een maand geleden verhuisd. En die sleutel krijg je nooit meer terug. Maar ik heb er ook eentje van ons huis voor jou.’ Mila klonk gelukkiger dan ik haar in lange tijd had gehoord. Na hun grote ruzie van vorig jaar was Atlas maanden bezig geweest om haar over te halen om met hem te gaan samenwonen, maar sinds zij samen met hem eigenaar was van de galerie die voorheen van zijn vader was geweest en hij voor een platenlabel was gaan werken zag het leven van de twee artistiekelingen er bijzonder rooskleurig uit.

‘Nou, dan zie ik je daar wel. Er staat witte wijn in de koelkast. Dat past het beste bij de kip die ik ga maken.’

‘En ik heb ook nog een leuke verrassing voor jou,’ zei Mila verlokkend.

‘O ja?’ Ik stapte in de ondergrondse parkeergarage uit de lift.

‘Ja, die zal je suikerzoete verbeelding overuren laten draaien.’

‘O, zeg alsjeblieft dat Atlas je een aanzoek heeft gedaan!’ Ik slaakte bijna een gillette. Ik wilde dolgraag dat ze de sprong waagde en die arme man uit zijn lijden verlostte.

‘O, dat doet hij dagelijks sinds ik met hem ben gaan samenwonen. En ik vermoed dat een recente ontwikkeling het steeds moeilijker voor me zal maken om nee te zeggen.’

‘Wat? Dat meen je niet!’ Mijn hart ging als een razende tekeer. Mila had altijd gezegd dat ze pas met Atlas wilde trouwen als hij haar zwanger had gemaakt. Ik had begrepen dat ze niet echt hun best deden om een kind te verwekken, maar dat ze evenmin iets deden om het te voorkomen. O god. Alles in me danste op en neer van opwinding en ik duimde dat ik gelijk had.

‘Ben je zwanger?’ De tranen prikten in mijn ogen. ‘Mila...’ Ik hapte naar adem en slikte de emoties weg die voor een brok in mijn keel zorgden.

‘Kom nu maar gewoon naar huis, dan vertellen we het je samen.’ Haar luide, blij stem vertelde me dat ik waarschijnlijk goed zat met mijn vermoeden.

Dit was geweldig. Ik was zo opgetogen dat ik bijna geen lucht kreeg, want dit gunde ik mijn vriendin echt. ‘Goed, dan zie ik je thuis. Over een half uurtje, als het onderweg niet al te druk is.’

‘Tot zo. En wees voorzichtig, Mo.’

‘Dat ben ik altijd.’ Ik zette mijn telefoon uit en liep met mijn hoofd in de wolken naar mijn auto.

Als ik het bij het rechte eind had, was Mila zwanger van Atlas en gingen ze trouwen. Dan kwamen al mijn wensen voor mijn beste vriendin uit. Beter dan dit kon het leven niet worden. Voor haar dan.

‘Goor kutwif,’ klonk opeens een grommende stem vanuit een donkere hoek achter mijn auto.

Ik draaide me met een ruk om en zag een gemaskerde man

staan. Twee gaten voor zijn ogen, een voor zijn mond. Ik deinsde terug, in de richting van het deel van de garage dat beter verlicht was, en mijn handen begonnen zo hevig te beven dat ik mijn sleutels liet vallen. En toen zag ik het mes. Een lemmer van hoogstens een centimeter of tien, vijftien lang. De man kwam op me af en ik krabbelde terug op mijn veel te hoge hakken. Elke voetstap klonk luider dan de vorige.

‘Wat moet je?’ Ik wees naar mijn handtas, die ik had laten vallen zodra ik de man had zien staan. ‘Daar zitten mijn geld en mijn creditcards in. Een paar honderd dollar. En mijn sleutels. Pak mijn auto, maar doe mij alsjeblieft niks.’ Ik stak mijn handen voor me omhoog om duidelijk te maken dat ik niets stoms ging doen.

‘Je vindt jezelf zo slim, hè? Zo rijk en zo machtig. Maar je bent een vieze trut die alleen maar meer wil.’

‘W-wat w-wil je van me?’ Ik deinsde terug toen hij een paar stappen naar voren zette. Ik stond recht onder de lampen, dus als er nu iemand aan kwam rijden, zagen ze me staan. Er moest iemand komen. Dat móést gewoon.

Ik bleef zo kalm als ik kon. ‘Neem alsjeblieft wat je wilt hebben.’

‘O, dat ga ik zeker doen. En ik wil jou dood hebben. Dan gaat al dat geld naar degene die er recht op heeft, en niet naar jou en dat kutkind van je.’

De man kwam nog dichterbij. De tranen stroomden inmiddels over mijn wangen. Zijn stem klonk bekend, maar door de angst bulderde het bloed zo luid in mijn oren dat ik hem niet kon plaatsen. Bovendien sprak hij zijn woorden grommend uit, alsof hij zijn stem net zo wilde vermommen als zijn gezicht.

Hij stak dat vreselijke mes van hem omhoog. ‘Je bent er geweest, trut!’

Toen ik hem dat hoorde zeggen, slaakte ik een gil, draaide me om en rende zo snel als ik kon weg. Ik moest mijn strakke kokerrok een stukje omhoog trekken om sneller te kunnen rennen, maar het was niet genoeg.

De afstand tussen ons werd steeds kleiner. ‘Ja, ga er maar vandoor. Ren maar, kutwif, ren maar. Maar het maakt niet uit, ik weet je toch wel te vinden!’ brulde hij voordat hij zo dichtbij kwam dat ik de vlaag lucht voelde die bij elk woord aan zijn mond ontsnapte.

Ik probeerde zigzaggend weg te rennen, maar het was al te laat. Het mes raakte me vlak boven mijn heup en een vlammeende pijn schoot door me heen. Toen trok hij het mes omhoog en haalde hij de rechterkant van mijn rug tot aan mijn schouderblad open. Ik schreeuwde het uit voordat ik in elkaar zakte en me oprolde tot een bal vol pijn. Mijn rug leek aan de zijkant van boven tot onder in brand te staan, zo hevig was de pijn. Voordat ik iets kon doen, liet mijn aanvaller zich boven op me vallen. Hij ging schrijlings boven op me zitten en drukte mijn heupen tegen het beton.

Hij greep mijn haar vast en trok met een ruk mijn hoofd naar achteren. Ik probeerde overeind te komen, maar het bloed droop van mijn rug op mijn handen. Ik schreeuwde, schopte en zette me af tegen het beton, maar ik kreeg hem niet van me af.

Toen hoorde ik het. Gelach. Hij lachte nu hij me neergedrukt hield. ‘Nu ben je niet meer zo machtig hè, Monet?’

Zodra hij mijn naam zei, wist ik wie me dit aandeed.

Jezus, nee. Waarom?

‘Kyle, waarom doe je dit?’ Ik zette me af en probeerde hem over mijn schouder aan te kijken, maar mijn zicht was onscherp. Langs de randen leek alles veel donkerder te worden.

Hij drukte het mes tegen mijn keel en dreef de punt in mijn vlees. Ik schreeuwde het uit toen ik het bloed als zuur langs mijn hals voelde druipen.

Mijn gedachten gingen alle kanten op. Lily. Kyle. Ik moest hem wegduwen. ‘Kyle, toe nou, we hebben een dochter. Lily...’ probeerde ik.

‘Die kutkoter is mijn dochter niet. Nooit geweest en zal het ook nooit worden.’ Zijn stem klonk kwaad en bij elk woord droop het gif van zijn tong.

‘Je staat als haar vader op haar geboortebewijs!’ zei ik kreunend van de pijn. Ik wilde hem er per se aan herinneren dat we die beslissing samen hadden genomen. Hij en ik. Ik had gedacht dat we dezelfde dingen wilden, maar nee. Wat hij wilde, was een eigen kind. Dat ik hem niet kon geven. Maar ik was het probleem niet, dat was zijn zwakke zaad dat niet tegen de taak was opgewassen. Ik had gedacht dat een donor ons probleem kon oplossen en ons dichter bij elkaar kon brengen, maar ik had het nog nooit zo bij het verkeerde eind gehad. Het had ons meer dan wat dan ook kapotge maakt.

Kyles speeksel spatte tegen de zijkant van mijn gezicht toen hij snerend zei: ‘Dankzij haar kan ik gemakkelijker aan het geld komen als jij de pijp uit bent, maar zodra ik dat in handen heb, bied ik haar aan voor adoptie.’

‘Nee!’

‘Ja!’ zei hij met een grauw. Hij trok mijn hoofd zo hard naar achteren dat mijn rug onnatuurlijk ver doorboog. Ik was

er zeker van dat hij mijn wervels zou breken. ‘Heb je nog wat te zeggen?’

‘Val dood.’ Ik wist dat het niet uitmaakte wat er met mij gebeurde, want Mila en Atlas zouden voor Lily zorgen. Na mijn scheiding van Kyle had Mila gezegd dat ze Lily’s voogd wilde zijn en dat had ik officieel op papier laten zetten. Ik wist dat Mila en Atlas voor mijn dochttertje zouden zorgen als mij iets overkwam.

Het spijt me zo, lieverd. Ik wil je niet alleen laten.

‘Ik niet, maar jij wel,’ zei hij spottend. Hij stak het mes verder mijn hals in.

Pijn schoot als een bliksemschicht door me heen.

‘Hé, laat haar los!’ schreeuwde opeens de stem van een engel.

Het mes gleed van mijn keel en Kyles gewicht zweefde weg van mijn rug. Mijn hoofd was zo zwaar dat ik het niet langer omhoog kon houden. Ik liet het op het beton onder me rusten. Vlammen dansten over mijn rug en mijn nek.

Twee sterke armen tilden me op en draaiden me om. ‘Dokter Holland, dokter Holland, er komt hulp aan.’ Het was een stem die me vaag bekend voorkwam.

Ik deed mijn ogen zo ver als ik kon open en zag Dave, mijn cliënt, staan. ‘Bel Mila...’ zeg ik fluisterend. ‘Bel Mila.’

‘Goed, goed. Blijf bij me. De ambulance is onderweg. Jezus, wat een hoop bloed. Waar komt dat allemaal vandaan?’ Zijn stem trilde en ik deed mijn ogen dicht. ‘Nee, nee, op tv zeggen ze altijd dat je een slachtoffer wakker moet houden. Wakker blijven, dokter Holland, wakker blijven.’ Hij klopte me op mijn wang. ‘Ga alstublieft niet dood.’

Ik knipperde een paar keer en greep zo goed als ik kon zijn pols vast. ‘Bel Mila.’